

اما حالا که در مورد موفق‌ترین مجموعه‌های حاضر در جوایز امی امسال اشاره کردیم، جادارد که به یک اثر نادیده گرفته شده هم اشاره کنیم. پیش از اعلام نامزدها، خیلی‌ها فکر می‌کردند که مجموعه کوتاه «صحنه‌هایی از یک ازدواج» یکی از اصلی‌ترین بخت‌های نامزدی جوایز اصلی در رشته‌های مرتبط با مجموعه‌های کوتاه باشد. اما در عین نابوری از این مجموعه تنها یک نفر نامزد جایزه امی شد و آن فرد هم اسکار آیزاک بود که در رشته بهترین بازیگر نقش اصلی مرد نامزدی امی را کسب کرد. حتی جسیکا چستین هم برای بازی تحسین شده‌اش در نقش اصلی زن این مجموعه کوتاه فرصت نامزدی را به دست نیاورد. «صحنه‌هایی از یک ازدواج» که بازسازی یک مجموعه کوتاه سوئدی (محصول ۱۹۷۳) به کارگردانی اینگمار برگمان بزرگ است، بر زندگی زوج‌های معاصر آمریکایی تمرکز دارد و تصویری عمیق از بحران‌های مختلف زندگی مشترک به دست می‌دهد. این مجموعه در وب‌سایت راتن تومیتوز ۸۱ درصد نظر مثبت دریافت کرده است. هر چند گروهی از منتقدان رویکرد کاملاً مستقیم سریال برای بیان مواضعش را در مواردی مورد انتقاد قرار دادند، اما به خصوص شیمی دو بازیگر اصلی و هنری که در بازی از خود نشان می‌دهند خصوصیتی است که تقریباً تمام منتقدان در موردش متفق‌القول بوده‌اند. همین توجه، نامزد نشدن جسیکا چستین را عجیب‌تر جلوه می‌دهد. در وب‌سایت متاکریتیک هم امتیاز ۷۰ از ۱۰۰ به «صحنه‌هایی از یک ازدواج» تعلق گرفته است.

از سوی دیگر، توجه به مجموعه کوتاه «پم و تامی» از دیگر نکات جالب امی امسال تلقی شده است. هر چند این مجموعه که داستانش در مورد دوران پراشوب زندگی مشترک پاملاندرسون و تامی لی در دهه ۹۰ است در مجموع با استقبال منتقدان روبه‌رو شد اما سر و شکل مجموعه که بیشتر شبیه آثار رده ب بود، موفقیت این مجموعه را در امی امسال تا حدی غافلگیرکننده جلوه می‌دهد. «پم و تامی» در چهار رشته نامزد دریافت امی در بخش مجموعه‌های کوتاه شده است: بهترین مجموعه، بهترین بازیگر نقش اصلی مرد (سباستین استن)، بهترین بازیگر نقش اصلی زن (لیلی جیمز) و بهترین بازیگر نقش مکمل مرد (سث روگن).

پیش از اعلام نامزدها، خیلی‌ها فکر می‌کردند که مجموعه کوتاه «صحنه‌هایی از یک ازدواج» یکی از اصلی‌ترین بخت‌های نامزدی جوایز اصلی در رشته‌های مرتبط با مجموعه‌های کوتاه باشد. اما در عین نابوری از این مجموعه تنها یک نفر نامزد جایزه امی شد و آن فرد هم اسکار آیزاک بود که در رشته بهترین بازیگر نقش اصلی مرد نامزدی امی را کسب کرد. حتی جسیکا چستین هم برای بازی تحسین شده‌اش در نقش اصلی زن این مجموعه کوتاه فرصت نامزدی را به دست نیاورد.

زن مجموعه‌های درام را در جوایز انجمن بازیگران آمریکا دریافت کرده‌اند. بنابراین اصلاً شگفت‌زده نمی‌شویم اگر «بازی مر کب» در شب اهدای جوایز امی هم موفق عمل کند.

در مورد خود مجموعه هم آن قدر در طول این ماه‌ها بحث در گرفته که بعید است تعقیب‌کنندگان جدی مجموعه‌های تلویزیونی با بخشی از این نظرات مواجه نشده باشند. شاید بتوان یکی از بزرگ‌ترین ویژگی‌های «بازی مر کب» را جسارت هوانگ دونگ هیوک (خالق، نویسنده و کارگردان مجموعه) در رجوع به شکل خالص و، حتی شاید بتوان گفت بدوی، الگوی همیشه‌محبوب «زراع برای باقا» دانست. «بازی مر کب» از آن دست آثاری است که نشان می‌دهند بازگشت به کهن‌الگوها چه قابلیت فراوانی برای جلب نظر عموم مخاطبان دارد. سر و شکل شبه‌اپیزودیک کار (هر کدام از مراحل این بازی مرگبار گرچه حلقه‌های از یک زنجیره بزرگ‌تر محسوب می‌شوند اما جذابیت‌های ویژه خودشان را دارند) عامل دیگری است که به جذابیت «بازی مر کب» کمک کرده است: هم باعث می‌شود که مجموعه تقریباً هر گز از نفس نیافتد و هم کنجکاو و عطش تماشاگر را برای مواجهه با مراحل بعد زنده نگاه می‌دارد.

این در حالی است که اگر بخواهیم از این مرحله فراتر رویم، با مجموعه‌ای پر از ابهام (اگر نگوئیم ایراد) روبه‌رو می‌شویم. درست است که قرار است فصل بعدی این مجموعه هم ساخته شود و در چنین شرایطی بی‌پاسخ ماندن برخی از سؤالات اصلاً عجیب نیست اما ابهاماتی که در پایان فصل اول «بازی مر کب» باقی می‌مانند در مواردی به‌سختی قابلیت توجیه دارند. شعارهای ضد سرمایه‌داری «بازی مر کب» خیلی وقت‌ها به‌شکلی کاملاً شعاری و سطحی مطرح می‌شوند و دو خط اصلی داستانی هم به‌شکل مناسبی به هم متصل نمی‌شوند. در مواردی به‌نظر می‌رسد پیچش‌های داستانی چندان قانع‌کننده نیستند و بیشتر برای ایجاد یک شوک قوی لحظه‌ای طراحی شده‌اند. اما به‌نظر می‌رسد این ابهامات و ایرادات نه برای طرفداران پرشمار «بازی مر کب» اهمیتی دارد و نه برای داوران جوایز معتبر تلویزیونی.

زیر بار موضوع سنگین خود کمر خم می‌کند اما بازی‌های قدرتمند مایکل کیتون و کیتلین دورو در کنار رویکرد به‌شدت همدلانه مجموعه نسبت به افراد واقعی که تحت تأثیر بحران مواد افیونی قرار گرفته‌اند، منجر به خلق درامی دلخراش و تکان‌دهنده شده است. جدا از بازی بازیگران و به‌خصوص ستایش همه‌جانبه از درخشش شگفت‌انگیز مایکل کیتون بزرگ، منتقدان به مواردی چون توانایی فیلمنامه‌نویسان در ارائه فشرده و کپسولی خطوط مختلف داستانی و کارگردانی سطح بالای کار هم اشاره کرده‌اند. امتیاز «دوپسیک» در وب‌سایت متاکریتیک ۶۸ از ۱۰۰ است که البته امتیاز درخشانی به‌شمار نمی‌رود اما نشان‌دهنده استقبال کم‌وبیش خوب منتقدان از این مجموعه کوتاه است. بعد از مجموعه‌های ذکر شده، سه مجموعه با ۷ نامزدی در رشته‌های اصلی در جمع نامزدهای جوایز امی امسال خوش درخشیده‌اند. از میان این سه مجموعه، دو تال «بری» / Barry و «جداسازی» / Severance) در مطلب تلویزیون جهان در شماره ۱۲ ماهنامه صبا معرفی شده‌اند که پیشنهاد می‌کنیم آن مطلب را مطالعه کنید.

اما اغراق نیست اگر مجموعه سوم را یکی از بزرگ‌ترین پدیده‌های فرهنگی سال گذشته بنامیم. مجموعه کره‌ای «بازی مر کب» یا همان «اسکوئید گیم» (Squid Game) خودمان، در ادامه موفقیت‌های حیرت‌انگیزش حالا نامزد ۱۴ جایزه امی شده که از این میان ۷ نامزدی در رشته‌های اصلی بوده است. بهترین مجموعه درام، بهترین کارگردانی مجموعه درام، بهترین فیلمنامه مجموعه درام، بهترین بازیگر نقش اصلی مرد مجموعه درام (لی جونگ‌جانگ)، دو نامزدی در رشته بهترین بازیگر نقش مکمل مرد مجموعه‌های درام (پارک هائه سو و او یئونگ سو) و بهترین بازیگر نقش مکمل زن مجموعه‌های درام (جونگ هو یئون). با توجه به عملکرد «بازی مر کب» در جوایز مهم، به‌نظر می‌رسد که این مجموعه به‌خصوص در زمینه بازیگری شانس دریافت لااقل یک جایزه را دارد. او یئونگ سو پیش از این برای بازی در این مجموعه جایزه گلدن گلوب دریافت کرده و لسی جونگ‌جانگ و جونگ هو یئون هم جوایز بهترین بازیگران مرد و

